

Blaznikova »Velika pratika« za leto 1935 je izšla letos že devetdesetič. Za ta jubilej je prav lepo in primerno opremljena. Znano je, da hočejo imeti Slovenci samo to pratiko, ne samo pri nas doma, temveč tudi v inozemstvu, v Ameriki, Nemčiji, Avstriji, Italiji itd. Ta edino prava in res domača pratika se naroča pri tiskarni I. Blaznika nasled. v Ljubljani. 1036

Pri številnih nadlogah ženskega spola povzroči »Franz Josefova« grenčica najboljše olajšaneje.

Nekaj kar še ni bilo! Rdeče serge odeje 75 Din, klot-odeje 90 Din. Ne zamudite priliko! Stermecki — Celje. 1134

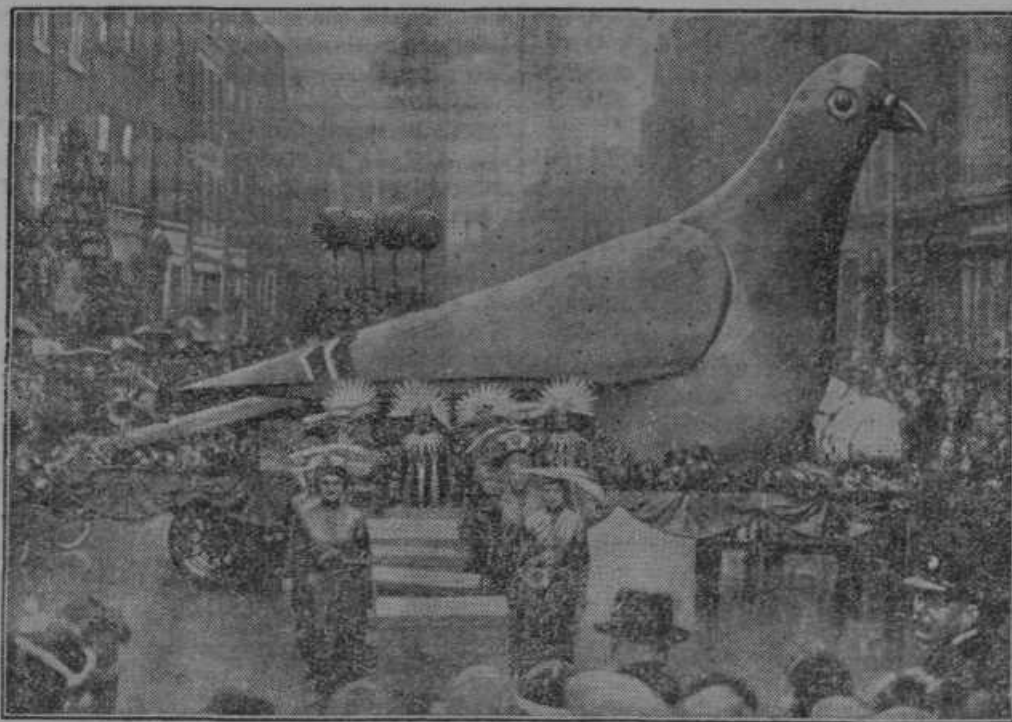
Obžalovanja vredni slučaj.

Brat zabodel brata. S Ptujске gore poročajo: Zadnjič smo poročali, da smo se pridno udeleževali romarskih sho-

dov na naši priljubljeni Ptujski gori, danes pa beležimo nad vse žalosten dogodek, ko je brat brata zabodel. Kako je prišlo do umora? Trije bratje: Stanko, Franc in Ludvik so šli zvečer kropit pokojnega Miheca Avguština. Mlajši brat Franček ni na najboljšem glasu. Molit so tudi prišli fantje iz Savinskega, katere je začel Franc izzivati,

čeč: imate korajžo! Fantje iz Savinskega se niso spustili v pretep, zato se je Franc z nevoljo podal z brati domov k počitku. Ko so prišli domov, so že domači spali. Srednji brat Stanko je še ostal pred hišo, dočim sta Ludvik in Franc stopila v vežo, kjer je začel Franc: »Saj niso nič mogli. Vseh Savinčanov se ne bojim!« Ludvik mu je odvrnil: »Ti se jih ne bojiš? Saj te kar zdrobijo, če bi se spravili nad te.« Že je Ludvik opazil nož pri bratu. Opozoril ga je, naj nož spravi, a surovež ni hotel ubogati starejšega brata, se je kar zakadil proti bratu Ludviku in mu zasadil nož v trebuh. Poklicani zdravnik dr. Milko Peče iz Ptujске gore je takoj odredil prevoz ranjenca v ptujsko bolnico. Ludvik je bil miren in pošten fant, kakor je tudi Stanko. Mati, ki je brez moža, se joka nad zločinskim sinom Francem in se sprašuje: Kaj naj storim s takšnim otrokom? Mladina, kaj misliš? Kam greš? Čemu se kažeš junaško z nožem v roki? Pokaži se raje junaka v svojem verskem življenju! Žalibog, da je prav tu tako plašljiva in mlačna! Po nedeljah, ko je v cerkvi pridiga in krščanski nauk, raje postopa okrog cerkve in študira naklepe — a zločine, kakor da bi šla v cerkev in tam poslušala bodrilno besedo domačega dušnega pastirja. Dokler bo mladina med pridigo postopala okrog cerkve, ni pričakovati padca sramotnih bratskih pokoljev in tudi jetnišnice se bodo polnile z ničvrednimi prebi-

Agitacija za nakup srečk naročne loterije v prestolnici Irske v Dublinu.

Mesto oči - poslušaj in tip.

Kdor je že videl v nočeh plahutati in letati netopirja, se je gotovo čudil vidu teh živali. Pri netopirjih pa ni izredno razvit vid, ampak sluh ter tip, ki omogočata, da žival v najdrznejših poletih ne zadene ob razne predmete. Netopirji se nekako pretipljejo z vso naglico skozi zrak.

Ptičje petje.

Skrjanček žvrgoli celo leto, med tem ko prenehajo ostale ptice s petjem že meseca julija. V avgustu vlada v naravi tišina. Pravilno je opazovanje: V mesecih, ko dobitjo ptice najlepše in povsem razvito perje, pojenja tudi njih

Januš Golec:

Lov na zaklade.

Ljudska povest po zapiskih rajnega prijatelja.

Dalje.

Skozi pesek so si otirali pot z gorovja trije potoki. Kotanja je bila obdana krog in krog od hribov ter gričev. Zrli smo s hriba v zlato jamo, zaprto od vseh strani, polno peska, ki je obetal suho zlato.

Nočili smo še na grebenu. Drugo jutro na vse zgodaj je zavila naša odprema navzdol z razvito zastavo Združenih ameriških držav na dolgem drogju. V debeli steklenici smo nesli s seboj na pergamentu beleženo obvestilo vsem znančcem, da smo tega dne v imenu naše družbe proglasili zlato kotanje za njeno posest. Zbrali smo se na sredi doline, razkopali globoko pesek, položili vanj steklenico s pisanim posestnim dokazilom, zagrebli jamo in zapili na vrh zastavo. Na suhem pesku krog prapora smo se utaborili. Iz središča smo hoteli natančno ugotoviti dolžino ter širino zlatih žil, jih zarisati v karto našega celotnega pohoda in odnesti s kepami ter zrnjem zlata družbi, da prične prihodnje leto z vsomi modernimi napravami odvoz zlata. Sigurni smo bili, da nam

17 bo zablščalo prvo zlato iz precej globokih strug treh potokov, po katerih je v suši le nezatno curjajala voda. Celu dovolj vode za izpiranje zlato vsebujočega peska je bilo kar pri rokah. Kedo je že kedaj zadel na bolj ugodno ležečo zlato jamo nego mi! Motike v roke in proti potokom, ki so vabili ter mikali s curljajočo vodo. Vodstvo sem prevzel jaz v zavesti, da se ne bom več klatil po svetu kot revež. Dva potoka na levi, eden na desni strani od zastave in tabora. Krog in krog sam pesek, katerega so tekom tisočletij nanosili s hribov in odložili potoki. Ubrali smo pot proti najbolj široki desni strugi.

Nismo še bili ob bregu vode, že smo obstali brez povelja in vsakemu so zagomazeli mravljinici groze po hrbtu. . . Na obeh straneh potoka zgoraj na pesku nismo zagledali kep suhega zlata — ampak od vročine obeljene človeške okostnjake! Križ-kraž ob potoku so ležale zarjavele motike, krampi, rešeta za čiščenje peska. . . Struga je kazala na večih mestih, da je bila s kamenjem zajezena. V jezih so nabirali vodo za izpiranje peska. Brez vsake besede smo romali od okostja do okostja. Pri površnem ogledu smo našli 11 lobanj, precej kosti je bilo raztrošenih po pesku. . . Obleka, ki se je držala nekoč teh do kosti spaljenih teles, je bila od solčne vročine zmleta v neviden prah. Pri